

noget tilsvarende til; jeg har ikke nu paa rede Haand Parises Folketal, men jeg skulde mene, at det er lige saa stort eller maaske større end hele Danmarks Folketal.

Jeg kan saa meget lettere fatte mig i Korthed, som det er tredje Gang, dette Forslag er til 1ste Behandling her i Folketinget. I Fjor talte jeg ved 1ste Behandling af dette Forslag, og jeg kan henholde mig i et og alt til mine Udtalelser fra i Fjor. Jeg staaar paa samme Standpunkt, og jeg tror ogsaa, at de Oplysninger, vi fik i Udvalget, som desværre ikke fik Tid til at behandle denne Sag til Ende, saaledes som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnedes, i væsentlig Grad gav mine Udtalelser Medhold paa de Punkter, hvor de strejfede dem. Den ærede Ordfører udtalte en Beklagelse over, at dette Forslag nu havde været til Behandling 2 Aar her i Rigsdagen, uden at der var kommet noget Resultat, og det syntes mig, at hans Beklagelse lød noget som en Bebrejdelse. Jeg ved ikke, mod hvem han rettede Bebrejdelsen; dersom det var mod Folketingets Udvalg, maa jeg for mit Vedkommende som Udvalgets Formand paa Udvalgets Vegne protestere. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at vi meget sent i Fjor — jeg tror, han nævnedes, at det var i Marts Maaned — havde faaet de begærede Oplysninger fra Ministeriet. Det er maaske nok rigtigt; men han tilføjede, at det var Oplysninger, som han egentlig kunde have skaffet paa 8 Dage. Dersom det virkelig er sandt, synes jeg, at den ærede Ordfører skulde have skaffet dem, saa havde vi ikke behøvet at vente. Men nu er Forholdet det, at disse Oplysninger var baserede paa Spørgeskemaer, der var udsendte til alle Kommuner i Landet, saa vidt jeg husker, og saa ved jeg ikke, om det kunde lade sig gøre at skaffe dem hverken paa 8 eller 14 Dage; men jeg tror det ikke. Sagen er den, at disse Oplysninger have krævet betydelige Forarbejder; de kom, som sagt, til at foreligge noget sent, men paa den anden Side var de ret oplysende. Det skal nok vise sig, naar vi komme dertil i Aar, at vi ville kunne drage en Del Nytte af dem.

I øvrigt skal jeg blot om dette Forslag sige, at det jo egentlig fremtræder som en Ændring af Skolebespisningsloven af 1902; det fremtræder paa den Maade, at i Skolebespisningsloven af 1902, som bestaar af 2 Paragraffer, skal § 2 slettes, og til § 1 skal tilføjes disse Paragraffer her i

Forslaget. Og den principielle Forskel mellem Loven af 1902 og det her foreliggende Forslag er den, at medens Loven af 1902 bemyndigede Kommunerne til at støtte private Foretagender til Skolebespisning, forlanger dette Forslag, at Kommunerne skulde tage Sagen i deres Haand, og at Statskassen skal betale Halvdelen af, hvad Kommunerne anvende. Det er en meget stor principiel Forskel, og det er egentlig det, der er Spørgsmaalet, om det under de nuværende Forhold kan lade sig gennemføre paa forsvarlig Maade. Jeg skal minde om, hvad jeg udtalte i Fjor, hvilket jeg ogsaa mener endnu. Jeg sagde nemlig som saa, at jeg syntes, dette Forslag var baade for vidtgaaende og for lidt omfattende.

Jeg skal slet ikke komme ind paa den ærede Ordførers mange Tal, de kunne maaske være rigtige og maaske til Dels urigtige. Men for saa vidt de ere rigtige, indeholde de jo en mærkelig Anklage mod vore Kommunalbestyrelser i Landet. Det skal jeg nu ikke komme ind paa; men dersom det er saaledes, vilde Skolebespisningen jo kræve betydelige Kapitaler. Men nu er Forsørgelsen, baade hvad angaar Føde, Klæder og Husly o. s. v., ingen Skolesag, det er heller ingen Statssag, men en kommunal Sag. Men skulle vi gaa til det — og det kan jo være, Rigsdagen vil det, jeg ved det ikke —, synes jeg, det er for lidt omfattende. Dersom det er sandt, at saa mange Børn sulte, er det ikke nok, de faar en Ret varm Mad en Dag eller to om Ugen, naar de komme i Skole, men saa synes jeg, at de skulde have det, de kunne spise, ogsaa i de Aar, før de komme i Skole, og saa vil Sagen blive vidt omfattende. Jeg er af den Mening, og jeg kan tilsige Forslagsstillerne min Støtte i saa Henseende, at vi maa sørge for her, paa hvilken Basis det nu kan ske, at det bliver saaledes i vort Land — det ere vi rige nok til —, at alle Børn kunne faa fuld Føde alle Aarets Dage, baade naar de ere i Skole, og naar de ere hjemme og alle Dage i Aaret, inden de komme i Skole. Dersom Børnene sulte i 7—8 Aar, inden de komme i Skole, og i $\frac{3}{4}$ af den Tid, de gaa i Skole, nytter det fysisk set overordentlig lidt med Skolebespisningen i de Dage, de komme i Skole.

Til de Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, dersom der ikke bliver særlig Anledning for mig til at udtale mig nærmere, idet jeg slutter med at sige, at det er mit Haab, at vi ved nærmere Behandling paa Grundlag af de Oplysninger, vi i Fjor fik fra Ministeriet, kunne komme